

gaüks sind au wäärt piddas! Kuida siis
sinno mataviddaminne hästi korda läks!
Kuida siis sinno naene sind armastas, kes
nüüd ööd ja päwad sinno pärrast nuttab,
ja õhtab! Kule Zuhhan, wõtta jälle woi-
must ennese ülle, kui jomise himmo sind
kõrtsu kutsub. Sa jälle meheks; par-
randa einast ja jätta sedda suurt hirmsa
jomist mahha, mis sind hukatusse sisse
wiib. Weel on sul aega ümberpõrda.
Minna tahhan teha, mis minno joudus
on, et sinmust weel aus mees saab, ja
sinno herra aitab sind. Sa ollid jo muis-
do ni hea mees. Püa nüüd ue nouga,
armas Zuhhan, jälle ni heaks sada, kui
sa ollid, enne kui sa sedda hirmsa wina
jomist hakkasid. Ühna mulle kät se peäle,
ja toota mulle, et sa truiste sedda tahhad
piddada, mis sinno ennese õnneks tulleb.
Menda pallus armolikkul wisil kirriko õppe-
taia Zuhhanit. Zuhhan nuttis kui laps,
nunda leikasid õppetaja sannad temma lab-

bi süddame. Jummal õnnistago teid ja
tasfu go teile tuhhat kord sedda head, mis
teie minnule tete! Teie peastate mind üh-
hest hirmsast ellust omma õppetusse labbi.
Willet's innimenne minna ollin; agga nüüd
ma tahhan teie sanna kuulda ja liga jo-
mist mahha jätta. Ennam ei woinud tem-
ma õõlda. Temma silmad said wet täis
ja temma läks selle kindla nouga ärra, ei
ma nüüd ka ilmas ennam ei tahha wina
jua!

Kui ta kõiis tulli, langes ta naese kaesa
üंबर, rätis temmale keik mis õppetaja
temmale olli ütelnud, ja tootas omma
naesele, ni wistist, kui Jummal taewas
on, et ta mitte ennam ei tahhaks wina
wõtta. Temma naene ja lapsed langesid
põsweli mahha ja tännasid Jummat, et
isja jälle hea jone peäle olli sanud, ja et
neil nüüd jälle lotus olli, sest õnnetuslest
lahi sada, kuhho sisse nemmad isja ju labbi
ollid sattunud. Temma hea naene lubbas